

Sygn. akt II Ca 49/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2018 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko N. K.

z udziałem Prokuratura Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 28 września 2017 roku, sygn. akt I Cupr 2392/16

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie od dnia 21 września 2017 roku z powodu jego nieważności i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 49/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. przeciwko N. K. o zapłatę.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B.. Apelująca zarzuciła wyrokowi naruszenie:

– art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe oraz art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksła in blanco a tym samym sprawa niniejsza nosiła charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksła, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksła zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową, tymczasem strona pozwana w żaden sposób nie wykazała niezasadności kwoty wyrażonej na wekslu

– art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie za nienależne żądania pozwu w sytuacji, gdy strona pozwana nie wypowiedziała się co do stanu faktycznego przedstawionego w pozwie i nie podniosła żadnych

zarzutów przeciwko dowodom przedstawionym przez powódkę; w konsekwencji Sąd I instancji nie wydał wyroku zaocznego zasądającego roszczenie powódki podczas gdy spełnione zostały wymogi dla wydania takiego wyroku;

– art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 101 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w wypadku gdy powódka oparła swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym;

– art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez działanie za stronę pozwaną w sytuacji, gdy z treści tego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności to strona dowodzi swoich twierdzeń, a dopiero po wyczerpaniu środków dowodowych Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę;

– art. 485 § 2 k.p.c. poprzez niewydanie w niniejszej sprawie nakazu zapłaty mimo, że powódka dochodziła od strony pozwanej zapłaty z należycie wypełnionego weksła, którego prawdziwość i treść nie nasuwały wątpliwości;

– art. 720 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż pozwana pomimo uznania ją za dłużniczkę powódki nie jest zobowiązana do zwrotu powódce kwoty, którą faktycznie od niej otrzymała, pomimo możliwości ustalenia kwoty zadłużenia na podstawie załączonych do postępowania przez powódkę dokumentów;

– art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 385¹ § 4 k.c. poprzez przyjęcie, że w umowie pożyczki wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwaną warunków umowy w tym kwot wynagrodzenia umownego, opłaty przygotowawczej i ubezpieczenia.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kwoty 7.479,54 złotych, tj. uwzględnienie powództwa w całości, wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 2 lipca 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, bądź też ewentualnie o uchylenie ww. orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie zachodzi bowiem nieważność postępowania przed Sądem I instancji, którą to okoliczność sąd odwoławczy ze względu na treść art. 378 § 1 k.p.c. miał obowiązek zbadać z urzędu w granicach zaskarżenia.

W razie stwierdzenia nieważności postępowania Sąd II instancji uchyli zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 386 § 2 k.p.c.).

W świetle przytoczonych powyżej przepisów należy wskazać, że stwierdzenie nieważności postępowania dokonuje się niezależnie od tego, czy apelujący powołał się na to uchybienie, a stwierdzając, że doszło do nieważności sąd odwoławczy nie ma obowiązku rozpoznawać zarzutów merytorycznych podniesionych w apelacji.

Zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Nieważność postępowania z powodu pozbawienia uczestnika możliwości obrony jego praw dotyczy tylko tych podmiotów, którzy do sprawy przystąpili lub zostali wezwani do uczestniczenia w niej i występuje w wyniku wadliwych czynności procesowych sądu, które spowodowały faktyczną niemożność udziału w postępowaniu. Brak

wiedzy o terminie rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia w sprawie uniemożliwia zajęcie stanowiska zgodnego z interesami niezawiadomionej o rozprawie strony, czyniąc postępowanie nieważnym.

W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, albowiem w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia zawiadomienia o terminie rozprawy w dniu 21 września 2017 roku pełnomocnikowi strony powodowej.

O terminie ww. rozprawy nie został również zawiadomiony Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Tryb., mimo że w dniu 16 czerwca 2017 roku wstąpił do udziału w sprawie w charakterze rzecznika interesu publicznego. Prokuratorowi Rejonowemu nie został doręczony również odpis apelacji złożonej przez stronę powodową.

Art. 60 § 1 k.p.c. stanowi zaś, że od chwili, kiedy prokurator zgłosił udział w postępowaniu, należy mu doręczać pisma procesowe, zawiadomienia o terminach i posiedzeniach oraz orzeczenia sądowe.

W świetle powyższych uchybień należało uchylić zaskarżony wyrok zaoczny, znieść postępowanie przed Sądem I instancji poczynając od dnia 21 września 2017 roku i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.